

1985.g. aprīlis	Padomju Savienības Komunistiskās partijas Centrālās komitejas (PSKP CK) ārkārtas plēnums. Par PSKP CK ģenerāļsekretāru ievēlēja Mihailu Gorbačovu. Viņš sāka padomju režīma liberalizāciju, kas ieguva pārbūves un atklātuma nosaukumu. Pretēji Gorbačova iecerēm tieši Baltijas republikās iespēja vairāk vai mazāk brīvi paust savus uzskatus ļoti drīz noveda ne tikai pie lielākas patstāvības prasībām Padomju Sociālistisko Republiku Savienības (PSRS) ietvaros, bet arī pie cīņas par pilnīgu nacionālo neatkarību.
1986.g. jūlijs	Liepājnieki nodibina cilvēktiesību aizstāvības grupu "Helsinki – 86". Nevar noliegt, ka šo cilvēku uzdrīkstēšanās tajā laikā bija liela drosmē. Vēlākajos gados viņus sauca dažādi – par „politiskajiem huligāniem” un drošminiekiem. Arī šiem cilvēkiem uzdrīkstēšanās beigās nozīmēja izpostītu dzīvi. Pēc varas iestāžu spiediena lielākajai daļai no "Helsinki – 86" dibinātājiem bija jāpamet Latvija.
1987	
1987.g. 14.jūnijs	Lūzuma gads starp liberalizāciju “no augšas” un masu kustību bija grupas “Helsinki – 86” organizētā ziedu nolikšana pie Brīvības pieminekļa Rīgā 1941.gada deportācijas gadadienā. Tas bija sākums tā dēvētajiem “kalendāra nemieriem”, respektīvi publiskiem masu pasākumiem, kas bija saistīti ar nozīmīgām atceres dienām Baltijas republikās.
1987.g. 23.augusts	Molotova-Rībentropa pakta gadadienā pie Brīvības pieminekļa notika protesta mītiņš. Piedalījās diezgan daudz dalībnieku. Milicija centās viņus izdzināt.
1987.g. 18.novembris	Ar masveidīgiem milicijas un Valsts Drošības komitejas (VDK) darbinieku pasākumiem izdevās nepieļaut masu demonstrācijas 18.novembrī, taču Latvijas Komunistiskās partijas (LKP) vadībai bija skaidrs, ka nav iespējams “kalendāra nemierus” neņemt vērā un jārisina jautājums par konfrontāciju vai dialogu ar tautu.
1988	
1988.g. pavasaris	Brīvības robežas sāka paplašināties ļoti strauji. Latvijas TV sākās raidījums “Labvakar”.
1988.g. 25.marts	Tika atļauta radošo savienību organizēta ziedu nolikšana Brāļu kapos 1949. gada deportācijas gadadienā.
1988.g. aprīlis	Sāka veidoties Igaunijas Tautas fronte un Lietuvas pārbūves kustība “Sajudis”
1988.g. 1. un 2.jūnijs	Pārbūve Latvijā joprojām attīstījās “vadāmās pārbūves” gultnē, taču īstu sajukumu šajā ziņā radīja Latvijas Rakstnieku savienības plēnums. Tajā pirmo reizi atklāti runāja par samilzušajām problēmām – demogrāfisko situāciju, starprepubliku migrāciju, latviešu valodas stāvokli. Bumbas

	<p>sprādziena efektu radīja pazīstamā politiskā komentētāja Mavrika Vulfsona paziņojums, ka 1940.gadā Latvijā nav notikusi sociālistiskā revolūcija. Ar šo paziņojumu sākās vēstures pārvērtēšanas un izziņāšanas process.</p>
1988.g. 14.jūnijs	<p>Notika pirmais oficiāli atļautais mītiņš masu deportāciju upuru piemiņai, kurā piedalījās vairāki desmiti tūkstoši cilvēku. Latvijas Republikas simbols – sarkanbaltsarkanais karogs tika nests cauri visai pilsētai - no Brīvības pieminekļa līdz Brāļu kapiem. Sāka atdzimt nacionālā simbolika.</p>
1988.g. jūnijs	<p>Latvijas Tautas frontes (LTF) veidošanās 1988.gada vasarā noritēja ar lielām grūtībām. Šajā laikā aktīvi veidojās arī radikālā opozīcija. Lielākā no tām bija Latvijas Nacionālās neatkarības kustība (LNNK) un virkne radikālu organizāciju – “Helsinki – 86”, LTF Radikālā apvienība u.c. Kā reakcija uz demokratizācijas procesu, Maskavā sāka organizēties antireformiskie spēki, kas neatbalstīja režīma pārbūvi un demokratizāciju, kā arī baidījās, ka procesi Baltijā var kļūt nekontrolējami. Tallinā sāka veidoties Interfronte.</p>
1988.g. 10.jūnijs	<p>Latvijas Nacionālās neatkarības kustības dibināšanas sapulce.</p>
1988.g. 7.oktobris	<p>Tautas manifestācija Mežaparkā “Par tiesisku valsti Latvijā”.</p>
1988.g. 8. un 9.oktobris	<p>Notika LTF dibināšanas kongress. Par kustības vārdi ievēlēja Daini Īvānu. Sāka iznākt LTF avīze (biļetens) “ATMODA”, kas drīz vien kļuva par vispopulārāko preses izdevumu Latvijā. LKP mēģināja panākt, lai Tautas fronte veidotos par apolītisku veidojumu, kas darbotos pastāvošās politiskās iekārtas ietvaros. Taču faktiski jau tapšanas stadijā LTF veidojās par organizāciju, kas izgāja ārpus oficiālajiem ietvariem. Kustības valdē un domē spēcīgas pozīcijas bija arī reformkomunistiem, un LTF pirmā programma paredzēja republikas suverinitātes panākšanu PSRS ietvaros. LTF kā jumta organizācija, kas apvienoja visdažādākos sabiedrības slāņus un politiskos grupējumus – no nacionālkomunistiem līdz konsekventiem antikomunistiem un nacionālistiem, izveidojās par ietekmīgāko un noteicošo politisko spēku republikā. Šo organizāciju atbalstīja apmēram 65 procenti republikas iedzīvotāju.</p>
1988.g. 11.novembris	<p>Tautas manifestācija Daugavmalā, atzīmējot Lāčplēša dienu, un karoga pacelšana Rīgas pils Svētā Gara tornī.</p>
1989	
1989.g. 8.janvāris	<p>Latvijas Interfrontes pirmais kongress. Vairākums Interfrontes atbalstītāju bija nelatvieši. Tajā bija gan atklāti staļinisti – jebkādu reformu pretinieki, gan arī tehniskās inteliģences un ekonomistu aprindu pārstāvji, kas atbalstīja ekonomiskās reformas, bet iestājās pret jebkādiem autonomijas centieniem.</p>
1989.g. marts	<p>Radikālā opozīcija bija visai kritiski noskaņota pret LTF</p>

	<p>darbību. LNNK veidotās Pilsoņu komitejas uzskatīja, ka Augstākajai padomei nav tiesības lemt jautājumu par Latvijas nacionālo neatkarību, jo tā ir okupācijas varas institūcija. Šo jautājumu var izlemt tikai Pilsoņu kongress, kas tiks sasaukts pēc Latvijas pilsoņu (uz 1940.gada 17.jūniju) un viņu pēcnācēju reģistrācijas. LTF vadība iestājās pret pilsoņu reģistrāciju un šī konfrontācija ar radikālo spārnu draudēja sagraut Tautas fronti. Apvienot radikālus un reformkomunistus zem viena “jumta” izdevās tikai tad, kad, kad LTF veidošanas koordinācijas lomu uzņēmās radošās savienības.</p>
1989.g. 26. marts	<p>PSRS Tautas deputātu kongresa vēlēšanas, kurās Tautas frontes atbalstītie kandidāti ieguva vairākumu (80 procentu) no Latvijas PSR piešķirtajiem mandātiem.</p>
1989.g. 31.maijs	<p>LTF sākotnējās programmas nostādnes vairs neatbilda situācijai un tās atbalstītāju vairākuma noskaņojumam, tādēļ LNNK ietekmē LTF valde vērsās pie saviem atbalstītājiem ar aicinājumu apspriest jautājumu par “Latvijas pilnīgu politisko un ekonomisko neatkarību”.</p>
1989.g. 23.augusts	<p>“Baltijas ceļš” – Latvijas, Lietuvas un Igaunijas Tautas frontu organizētā demonstrācija pret Ribentropa – Molotova paktu un tā sekām.</p>
1989.g. 7.oktobris	<p>LTF otrajā kongresā parādījās asa uzskatu polarizācija starp LTF mēreno un radikālo spārnu. Lielākās diskusijas radīja nevis jautājums par neatkarības nepieciešamību, bet gan par pareizāko ceļu, kā to sasniegt. Jaunā LTF programma par galveno kustības uzdevumu izvirzīja neatkarības sasniegšanu parlamentārā ceļā. Lai to izdarītu bija nepieciešams uzvarēt vietējo padomju un republikas Augstākās padomes vēlēšanās, jo atbilstoši padomju konstitūcijai Augstākajai padomei bija leģitīmas tiesības noteikt Latvijas valsts tiesisko statusu. Tajā pašā laikā bija skaidrs, ka Pilsoņu komitejas izvirzītais neatkarības atgūšanas ceļš, tā sauktais starptautiski tiesiskais ceļš, kas paredzēja 1940.gada 17. jūnija <i>status quo</i> atjaunošanu, bija praktiski nerealizējams, jo nebija sagaidāms, ka PSRS vadība labprātīgi atzītu Latvijas kā okupētas valsts statusu.</p>
1989.g. decembris	<p>Vietējo padomju vēlēšanas, kurās LTF kandidāti guva būtisku uzvaru.</p>
1990	
1990.gada sākums	<p>1990. gada sākumā izdevās rast kompromisu starp LTF un radikālo spārnu. Radikālais spārns apņēma apvienot spēkus ar LTF, lai uzvarētu vēlēšanās.</p>
1990.g. 18. marts	<p>Latvijas Padomju Sociālistiskās Republikas (LPSR) Augstākās padomes vēlēšanas, kurās vairākuma atbalstu guva LTF izvirzītie kandidāti un kurās faktiski izšķīrās jautājums</p>

	par Latvijas neatkarību.
1990.g.3.maijs	Augstākā padome sanāca uz savu pirmo sesiju, par priekšsēdētāju ievēlēja Anatoliju Gorbunovu. Izveidojās divas frakcijas – LTF (131 deputāts) un ar Interfronti saistītā “Līdztiesība” (57 deputāti)
1990.g. 4.maijs	Notika balsošana par Neatkarības deklarāciju. Pirms balsošanas “Līdztiesības” frakcija atstāja zāli. Par deklarāciju nobalsoja vairākums - 138 deputāti, no šī brīža Latvijas PSR kļuva par Latvijas Republiku.
1990.g. 14.maijs	PSRS prezidents M. Gorbačovs parakstīja dekrētu, kurā pasludināja Igaunijas, Latvijas un Lietuvas deklarācijas par neatbilstošām PSRS konstitūcijai – tātad spēkā neesošām.
1990.g. 15.maijs	Izveidojās PSRS un Latvijas PSR konstitūciju un pilsoņu tiesību aizstāvēšanas komiteja.
1990.g. 16. novembris	M. Gorbačovs no PSRS Augstākās padomes tribīnes izvirzīja virkni apsūdzību Baltijas republikām un runāja par nepieciešamību noslēgt jaunu Savienības līgumu.
1990.g. 17.novembris	Latvijas Republikas (LR) Augstākās padomes (AP) priekšsēdētājs A. Gorbunovs un LR Ministru padomes (MP) priekšsēdētājs I. Godmanis sarunā ar M. Gorbačovu atsacījās šo līgumu parakstīt. M. Gorbačovs draudēja ar tiešo Prezidenta pārvaldi un ekonomisko blokādi.
1990.g. 18.novembris	Tautas manifestācija par godu LR proklamēšanas gadadienai.
1990.g. 23.novembris	PSRS AP piešķīra PSRS Prezidentam neierobežotas pilnvaras ārkārtas stāvokļa noteikšanā un Prezidenta pārvaldes ieviešanā.
1990.g. 25.novembris	Latvijas Komunistiskās partijas Centrālā komiteja izveidoja Vislatvijas sabiedriskās glābšanas komiteju (VSGK). 2217 tās delegāti pasludināja savas tiesības parakstīt Savienības līgumu.
1990.g. 26.novembris	Savienības līguma projekts tika publicēts vissavienības presē. Vienlaikus parādījās komentāri, ka tas var tikt parakstīts ar <i>pilnvarotajiem pārstāvjiem</i> .
1990.g. 27.novembris	Latvijas Tautas fronte aicināja sākt parakstu vākšanu pret Savienības līguma noslēgšanu. Līdz 17. decembrim tika savākti 1 002 829 paraksti.
1990.g. 6.decembris	Vislatvijas glābšanas komiteja atklāti aicināja M.Gorbačovu ieviest Latvijā tiešo Prezidenta pārvaldi
1991	
1991.gada 2.janvāris	Rīgas speciālā milicijas vienība (Rīgas OMON) pēc LKP CK rīkojuma ieņēma Preses namu, daļēji paralizējot demokrātisko izdevumu iznākšanu. LTF sasauca protesta mītiņu pie LKP ēkas.
1991.gada 4.janvāris	Pretēji OMON virsnieku apgalvojumiem, PSRS iekšlietu ministrs B. Pugo un M. Gorbačovs paziņoja, ka nav zinājuši par Preses nama ieņemšanu. Rīgā izlūkošanas braucienā

	ieradās PSRS Iekšlietu Ministrijas (IeM) pārstāvju grupa ģenerālleitnanta V. Solodkova vadībā.
1991.gada 7.janvāris	Pēc M. Gorbačova rīkojuma D. Jazovs izdeva pavēli nosūtīt uz Latviju, Lietuvu, Igauniju desanta karaspēka vienības ar ieganstu nodrošināt iesaukumu PSRS bruņotajos spēkos.
1991.gada 8.janvāris	Rīgā slepeni ieradās ģenerālpulkvedis V. Ačalovs, PSRS aizsardzības ministra vietnieks ārkārtas situācijās, viens no Afganistānas kara vadītājiem, kurš tikās ar F. Kuzminu un A. Rubiku. LKF valde nolēma organizēt Vislatvijas tautas manifestāciju.
1991.gada 10.janvāris	M. Gorbačovs nosūtīja Lietuvas parlamentam ultimatīvu prasību atcelt visus jaunpieņemtos konstitucionālos aktus. Rīgā notika nesankcionēts Interfrontes mītiņš ar prasību I. Godmaņa valdībai atkāpties. Piedalījās ap 50 000 cilvēku, pēc militārpersonu aicinājuma tie mēģināja ielauzties Ministru padomes ēkā.
1991.gada 11.janvāris	Latviešu sieviešu līgas protesta mītiņš Rīgā, Esplanādē pret Latvijas jauniešu iesaukšanu padomju armijā. Baltijas Kara apgabala (BKA) štābā notika aizklāta Kara padomes sēde. Nolēma izsniegt automātus virsniekiem un kara skolu kursantiem. Rīgas ielās bija vērojama armijas daļu un bruņutehnikas pārvietošanās.
1991.gada 12.janvāris	LTF Dome izsludināja Vislatvijas tautas manifestāciju 13. janvārī, lai atbalstītu likumīgi ievēlēto valdību, un pieņēma lēmumu apsargāt stratēģiski svarīgos objektus. Krievijas Padomju Federatīvās Sociālistiskās Republikas (KPFSR) AP Prezidija aicinājums PSRS vadībai izvest armijas papildkontingenta daļas no Baltijas. A. Gorbunovs un I. Godmanis Maskavā tiekas ar M. Gorbačovu, kurš sola nepielietot bruņotu spēku.
1991.gada 13.janvāris	Naktī tanki ielenc Lietuvas AP, ieņem TV, radio, telegrāfu. Nogalināti 14 un ievainoti 110 cilvēki. Plkst. 4.45 - LTF aicinājums pulcēties Doma laukumā AP un citu stratēģiski svarīgu objektu aizstāvībai. Latvijas radio to nolasa Dainis Īvāns. Plkst. 12.00 - LR AP plenārsēde par aizsardzības jautājumiem. Plkst. 14.00 - Vislatvijas manifestācija Rīgā, Daugavmalā. Piedalās ap 700 000 cilvēku. BKA helikopteri kaisa brīdinājuma skrejlapas. LTF priekšsēdētājs R. Ražuks aicina celt barikādes. Pēc mītiņa dalībnieku gājiens uz Brīvības

	<p>pieminekli.</p> <p>LR MP ministri un darbinieki dod norādes organizēt smago lauksaimniecības un celtniecības tehniku, automašīnas ar baļķiem barikāžu celšanai Rīgā. Naktī sākas šo norādījumu izpilde.</p> <p>Rīgā veido barikādes. Tās tiek uzceltas arī Liepājā un Kuldīgā.</p> <p>Tallinā tiekas Krievijas Federācijas, Igaunijas un Latvijas AP priekšsēdētāji. Paraksta paziņojumu, kurā nosoda pret Baltiju vērstās bruņotās akcijas.</p> <p>Baltijas AP priekšsēdētāju aicinājums ANO ģenerālsekretāram sasaukt Drošības padomes ārkārtas sēdi un Baltijas problemātikai veltītu starptautisku konferenci.</p> <p>Krievijas Padomju Federatīvi Sociālistiskās Republikas (KPFSR) AP priekšsēdētāja B. Jeļcina aicinājums Krievijas karavīriem un virsniekiem nepiedalīties akcijās pret Baltijas civiliedzīvotājiem un varas orgāniem.</p> <p>Tautas manifestācija sakarā ar notikumiem Viļņā – civiliedzīvotāju apšaušanu pie TV ēkas.</p>
<p>1991.gada 14.janvāris</p>	<p>M. Gorbačovs PSRS AP sēdē atkārtoti PSRS iekšlietu ministra B. Pugo viedokli, ka armija Viļņā rīkojusies pareizi.</p> <p>F. Kuzmina ultimāts A. Gorbunovam ar prasību atcelt LR AP pieņemtos likumus.</p> <p>Plkst. 14.50 - OMON uzbrūk Vecmīlgrāvja tilta sargiem. Atklāj uguni uz barikāžu dalībnieku mašīnām, sit cilvēkus, draud ar ieročiem, laupa mantas.</p> <p>Plkst. 18.45 - OMON uzbrūk pie Brasas tilta, apmētā mašīnas ar degmaisījuma pudelēm, izraisa ugunsgrēku.</p> <p>Plkst. 20.00 - Atkārtots OMON uzbrukums pie Vecmīlgrāvja.</p> <p>Dienas laikā nodedzinātas 17 mašīnas.</p> <p>Raidstacija "Svoboda" vairākkārt konkretizē ziņas par militārā apvērsuma plāniem Latvijā.</p>
<p>1991.gada 15.janvāris</p>	<p>Naktī divi OMON uzbrukumi Minskas Augstākās milicijas skolas Rīgas filiālei Zeļļu ielā 8. Piekauti kursanti,</p>

	<p>izdemolētas telpas, nolaupīti ieroči.</p> <p>Interfrontes mītiņš ASK stadionā Kr. Barona ielā. Piedalās ap 10 000 cilvēku. VSGK paziņo par varas pārņemšanu republikā.</p>
1991.gada 16.janvāris	<p>Sēru diena Viļņā, 13. janvāra upuru bēres.</p> <p>LR AP organizē deputātu kvoruma nakts dežūras AP ēkā.</p> <p>Plkst. 16.45 - Vecmīlgrāvī pie tilta nošauts R. Mūrnieks, ievainoti A. Dreimanis, A. Podnieks.</p> <p>Plkst. 18.30 - OMON uzbrukums pie Brasas tilta. Ievainots I. Gudrais.</p>
1991.gada 17.janvāris	<p>Uz barikādēm izsludināts trauksmes stāvoklis.</p> <p>LKP izveidotā Streika komiteja deklarē, ka Latvijā atdzimstot fašistisks režīms.</p> <p>Rīgā ierodas PSRS AP deputātu delegācija A. Deņisova vadībā. Atgriežoties Maskavā, tā paziņo, ka Latvija atbalstot PSRS Prezidenta pārvaldes ieviešanu.</p>
1991.gada 18.janvāris	<p>LR AP lēmums izveidot vienotu valsts paš aizsardzības komisiju.</p>
1991.gada 19.janvāris	<p>Tautas manifestācija R. Mūrnieka bēres.</p> <p>Naktī OMON aiztur un piekauj piecus Īpašo tautas brīvprātīgo kārtības sargu vienības dalībniekus.</p>
1991.gada 20.janvāris	<p>Demonstrācija Maskavā Baltijas aizstāvībai. Piedalās ap 100 000 cilvēku. Prasība pēc M. Gorbačova, D. Jazova, B. Pugo, VDK priekšsēdētāja V. Krjučkova demisijas sakarā ar Viļņas upuriem.</p> <p>Plkst. 21.07 - OMON un nezināmu kaujas grupu uzbrukums LR Iekšlietu ministrijai. Kaujā nogalināti milicijas darbinieki V. Gomanovičs, S. Konoņenko. Šautu ievainojumu rezultātā mirst kinooperatori A. Slapiņš, G. Zvaigzne, skolnieks E. Riekstiņš. Ievainoti Bauskas milicijas darbinieki A. Simanavičus, R. Zaļais, J. Jasevičs, V. Markuns, kā arī barikāžu dalībnieki B. Dmitrenko, J. Zelčs, A. Senčenko, J. Mezaks, D. Ozols, Krievijas žurnālists V. Brežņevs, Ungārijas žurnālists I. Fedors. Kritušie un ievainotie konstatēti arī uzbrucēju rindās. Pēc kaujas OMON dodas uz LKP CK ēku.</p>
1991.gada 21.janvāris	<p>LR AP aicinājums jauniešiem stāties darbā Iekšlietu ministrijas sistēmā.</p>

	A. Gorbunovs dodas uz Maskavu, lai tiktos ar M. Gorbačovu un pārrunātu notiekošo Latvijā.
1991.gada 22.janvāris	B. Pugo noliedz, ka devis rīkojumu OMON uzbrukumam Iekšlietu ministrijai. Barikādēs iet bojā I. Grieziņš.
1991.gada 24.janvāris	LR MP izveido Sabiedrības drošības departamentu, lai pārņemtu barikāžu sargāšanu.
1991.gada 25.janvāris	Sēru diena. 20. janvāra upuru bēres. Barikāžu aizstāvju vairākums dodas mājās.
1991.g. pavasaris, vasara	Pēc barikāžu laika situācija joprojām bija neskaidra. M.Gorbačovs bija spiests sākt sarunas ar Baltijas republikām, tomēr tās noritēja ar lielām grūtībām, īpaši jūnijā, kad vienlaicīgi tika gatavots jaunais Savienības līgums. Lai gan Baltijas republikas bija skaidri pateikušas, ka nepiedalīsies jaunajā Savienībā, acīmredzot Maskava uzskatīja, ka šāda iespēja joprojām pastāv. Paralēli visu laiku tika izdarīts militārs spiediens, gan oficiāls, gan neoficiāls – OMON uzbrukumi muitas posteņiem.
1991.g. 19.augusts	Valsts apvērsuma mēģinājums, kas notika Maskavā 19.augustā, lai nepieļautu jaunā Savienības līguma parakstīšanu un saglabātu Padomju Savienību, deva nāvējošu triecienu Savienībai. Latvijā armijas specvienības un OMON līdz 20.augusta vakaram ieņēma radio, televīzijas ēku, starptautisko telefona centrāli. Latviju gandrīz pilnīgi nošķīra no ār pasaules. Maskavā Krievijas Augstākās padomes priekšsēdētājs Boriss Jeļcins nepieļāva puča īstenošanu.
1991.g. 21. augusts	Arī Latvijas parlamentāriešiem bija jāizšķiras par savu nostāju. 21.augustā pulksten 13.10, laikā, kad OMON kaujinieki ar četriem bruņutransportieriem mēģināja uzbrukt barikādēm Doma laukumā, lai izlauztos uz parlamenta ēku, Augstākā padome pieņēma Konstitucionālo likumu par Latvijas Republikas valstisko statusu. Tas atcēla pārejas posmu un deklarēja Latvijas Republikas atjaunošanu <i>de facto</i> . Pēc stundas bruņutransportieri negaidīti pameta Doma laukumu. Vēlāk izrādījās, ka tas notika tāpēc, ka apvērsums Maskavā bija izgāzies.
1991.g. augusts	Jau nākamajā dienā sākās ļoti ātrs Baltijas valstu neatkarības atzīšanas process. 22. augustā Latvijas neatkarību atzina Lietuva un Igaunija. 23. augustā – Īslande. 24. augustā – Krievijas Federācija, 26.augustā – Eiropas Kopienas valstis, 2.septembrī – Amerikas Savienotās Valstis.

Saīsinājumi:

LTF – Latvijas Tautas fronte
LNNK – Latvijas Nacionālā neatkarības kustība
LR – Latvijas Republika
AP – Augstākā padome
MP – Ministru padome
VDK – Valsts Drošības komiteja
Latvijas PSR – Latvijas Padomju Sociālistiskā Republika
LKP – Latvijas Komunistiskā partija
KPFSR - Krievijas Padomju Federatīvā Sociālistiskā Republika
PSRS – Padomju Sociālistisko Republiku Savienība
PSKP CK – Padomju Savienības Komunistiskās partijas Centrālā komiteja
Rīgas OMON – speciālā milicijas vienība
VSGK - Vislatvijas sabiedriskās glābšanas komiteja

Izmantotā literatūra: LATVIJAS VĒSTURE 20.gadsimts, Jumava, 2005